Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1242/2025
23.09.2026. године
Б е о г р а д

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовић, Марије Терзић, Весне Филиповић и Радославе Мађаров, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миодраг Нешковић, адвокат из ..., против туженог „Југословенско речно бродарство“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Милена Тешић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1733/24 од 15.11.2024. године, у седници одржаној 23.09.2026. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1733/24 од 15.11.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1733/24 од 15.11.2024. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2479/23 од 15.11.2023. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиље и обавезан тужени да на име неисплаћене отпремнине за одлазак у пензију исплати износ 87.902,00 динара са законском затезном каматом од 21.06.2016. године до исплате. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиљи на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 171.160,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, пресудом Гж1 1733/24 од 15.11.2024. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу туженог и потврдио пресуду Првог основног суда у Београду П1 2479/23 од 15.11.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности

грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија).

По оцени Врховног суда, у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији као изузетно дозвољеној. Одлука о усвајању тужбеног захтева у складу је са судском праксом о примени материјалног права из одредбе члана 25. Закона о пензијском и инвалидском осигурању и члана 119. став 1. тачка 1. Закона о раду, да запослени има право на отпремнину ако му је радни однос престао ради остваривања права на пензију, без обзира да ли је у питању старосна, инвалидска или породична пензија и да исплата отпремнине представља један од законом утврђених облика правне заштите запослених у случају престанка радног односа. Ово код чињенице да је тужиља покренула поступак за остваривање права на инвалидску пензију док се налазила у радном односу код туженог 20.01.2016. године, односно док је била осигурана, а да је услов за стицање права на инвалидску пензију управо престанак осигурања код послодавца. Указивање у ревизији на различиту судску праксу у предметима са истим правним основом не указује нужно на другачији правни став, јер правилна примена права у споровима са захтевом као у овом случају зависи од утврђеног чињеничног стања у сваком конкретном предмету.

Из наведеног разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност изјављене ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. у вези са чланом 441. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница је парница из радних односа. Међутим, одредбом члана 441. ЗПП, прописано је да је у парницама из радних односа ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова, ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради накнаде штете поднета је 24.01.2019. године, а вредност предмета спора је 87.902,00 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору, који се односи на новчано потраживање, које не прелази динарску противвредност 40.000 евра, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић